

I.
ПОЕТЪ.

I.
Гете.

Да, има йощ' поезия въ свѣта,
И има теми зарадъ вдъхновенье:
Не е убило всѣка висота
На нашия вѣгъ високото съмненье.

Вий казвате ми: сичко увѣхтя.
Природата сè тѣй цѣфти, умира;
Сè туй небе, звѣзди, гори, цвѣта —
Еднакви, сжщи отъ създање мира.

Какво вech може да покърти насъ?
Какви пò други чувства и вълненье?
Казало се е сичко до тозъ часъ,
И сичко ново сè е повторенье.

Тозъ славей сè една пѣсенъ пѣй,
Туй слънце — вѣчно валчесто — досажда,
Сè тозъ човѣкъ, кой глупо мре, живѣй,
Сè тезъ сълзи, и смѣхъ, и гладъ, и жажда!